

וירוד הקדוש ברוך הוא לפניה
עם מחננותיו.

ובמו שפעטר את הקדוש ברוך
הוא בתפלין של ראש, ומתקין
לו כסא בaczית, כמו שבאריה
(ישעה טז) והוכן לחסד כסא - כה
קדוש ברוך הוא מתקן לנש茅תו
כסא, ומתקן לו דירה עם מזוזה,
ומעטר אותו בכתר שלו.

ובמו שקשר את השכינה עם
קדוש ברוך הוא בקשר של
תפלין ומיחד אותה בו - כה הריהם
שלו קשורה עם הנפש, והנסמה
עם בעליה, שהוא אדם, ומתקין
לו דירה עמו. והסימן - (משלים)
גר ה' נשמת אדם. ג'ר - נפ"ש
רו"ת, והם אצלות של השכינה,
והעמור האמצעי שכולל שש
ספריות. נשמת אדם - האצלות
של האם העולינה וחכמה, שששם
מ"ה, שהוא אדם הראשון.
המוחשכה בתר עליזון, תפלין על
ראש - האב והאם. ומשום זה
נאמר באדם, במדה שאדם מודד,
בה מודדים לו. ובשביל בני
האדם נאמר (שמואל א) כי מכבדי
אכבד ובני יקלו. ולא עוד, אלא
מי שמשתדל בתורה, יש לו
חרות.

ובעת אריך לפרש על פה שעולה
התפללה ממנה, בצפור וכיונה
וכנשרא. וכשישראל יצאו
מצרים, יצאו כמו שנינה
בורחת, והגע היה רודף אחריהם,
כך יש תפללה שמהצד שלו
השכינה פרוחת בה כיונה,
וסמא"ל וצבאותיו רודפים
אחריהם בכמה חטאיהם שמלמדים
על בעל אותה התפללה, ומלמד
אותם בגבורה לעеб את השכינה
שם, שלא תעה לא קדוש ברוך
הוא עם אותה התפללה. וזהו
תפלת ישראל על הים, שהי בלי
זכות של תורה ומעשים טובים,

ונחית קדשא בריך הוא לקדמותא במשרין דיליה.

ובמה דاعتרא לקדשא בריך הוא בתפלין
דרישא, ומתקין לייה כורסייא בaczית,
במה דאוקטובה, (ישעה טז) והוכן בחסד כסא. ה'כ'
קדשא בריך הוא יתקן לנש茅תא כורסייא,
ו התקן לייה דירה במזוזה, וاعتרא לייה בכתרא
דיליה.

ובמה דקשיר לשכינתא בקדשא בריך הוא
בקשוריא בתפלין, ומיחיד לה ביה, ה'כ'
רווח דיליה קשיר עם נפשא, ונש茅תא עם
בעליה, דאייהו אדם, ומתקין לייה דירה עמה,
ויסימנא (משל כ"ז) גר ה' נשמת אדם. ג'ר נפ"ש
רו"ת. ואנו אצלות דשכינתא, ועמדו
דאמצעיתא דכליל שית ספירן. נשמת אדם
אצלותא דאמא עלאה וחכמה. דמן מ"ה
דאיהו אדם קדמאתה. מתחשה בתר עלאה,
תפלין על רישא דאבא ואמא. ובגין דא אמר
ביבר נ"ש, במדה שאדם מודד, בה מודדין לו.
ובגיניהון דבני נשא אמר (שמואל אל ב) כי מכבדי
אכבד ובזוי יקלו, ולא עוד, אלא מאן דישתדל
באורייתא, אית לייה חירות.

יבען צרייך לפרשא על פומא דסליקא צלוותא
מן. בצפור וכיונה וכנשרא. ויישראל
בד נפקו ממצרים נפקו כיונה דברחת, וג'ז
הוה רדייף אבתהה ה'כ' אית צלוותא דמסטרא
דיליה לשכינתא איהי פרחא בה כיונה וסמא"ל
וחיליה רדפין אבתהה בכמה חובין דאולפין
על מארה דההיא צלוותא, ואוליף לו גבורה
לעכבה שכינתא מפן, דלא סלקא לקידשא
בריך הוא בההיא צלוותא. וαιיה ההוא צלוותא
דיישראל על ימא, דהו בלא זכו דאוריתא